Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 10. aprila 2012*

„Območje svobode, varnosti in pravice — Uredba (ES) št. 810/2009 — Vizumski zakonik Skupnosti — Člena 21 in 34 — Nacionalna zakonodaja — Nezakonit vstop državljanov tretjih držav na ozemlje države članice — Vizumi, pridobljeni na goljufiv način — Kazenska sankcija za tihotapca ljudi“

V zadevi C-83/12 PPU,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Bundesgerichtshof (Nemčija) z odločbo z dne 8. februarja 2012, ki je prispela na Sodišče 17. februarja 2012, v kazenskem postopku zoper

**Minh Khoa Voja**

SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi J. N. Cunha Rodrigues (poročevalec), predsednik senata, U. Lõhmus, A. Rosas, Ó Caoimh in C. G. Fernlund, sodniki,

generalna pravobranilka: E. Sharpston,

sodni tajnik: K. Malacek, administrator,

na podlagi predloga predložitvenega sodišča z dne 8. februarja 2012, naj se predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po nujnem postopku v skladu s členom 104b Poslovnika Sodišča, ki je na Sodišče prispel 17. februarja 2012,

na podlagi sklepa drugega senata z dne 28. februarja 2012, da se temu predlogu ugodi,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 22. marca 2012,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

— za M. K. Voja K. Beulich, odvetnica,

— za Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof K. Lohse in P. Knauss, zastopnika,

— za nemško vlado T. Henze in N. Graf Vitzthum, zastopnika,

— za grško vlado T. Papadopoulou, zastopnica,

— za Evropsko komisijo G. Wils in W. Bogensberger, zastopnika,

* Jezik postopka: nemščina.

po opredelitvi generalne pravobranilke

izreka naslednjo

**Sodbo**

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago členov 21 in 34 Uredbe (ES) št. 810/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. julija 2009 o vizumskem zakoniku Skupnosti (Vizumski zakonik) (UL L 243, str. 1).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru kazenskega postopka zoper M. K. Voja, obsojenega kot tihotapca ljudi, ker je na nemško ozemlje spravil državljane tretjih držav, ki so imeli goljufivo pridobljene vizume.

**Pravni okvir**

*Pravo unije*

Vizumski zakonik

3 V uvodni izjavi 3 Vizumskega zakonika je navedeno:

„Glede vizumske politike je vzpostavitev ‚skupnega korpusa' zakonodaje, zlasti s konsolidacijo in razvojem *acquis*-a [ustrezne določbe Konvencije o izvajanju Schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985 in Skupna konzularna navodila], ena od temeljnih sestavin ‚nadaljnjega razvoja skupne vizumske politike v okviru večplastnega sistema, ki je namenjen olajšanju zakonitega potovanja in boju proti nezakonitem priseljevanju, s pomočjo nadaljnjega usklajevanja nacionalne zakonodaje in postopkov obravnave na lokalnih konzularnih predstavništvih', kot je opredeljeno v Haaškem programu: krepitev svobode, varnosti in pravice v Evropski uniji."

4 V skladu z odstavkom 1 člena 1 Vizumskega zakonika ta določa postopke in pogoje za izdajo vizumov za tranzit čez ozemlje držav članic ali za načrtovano bivanje na ozemlju držav članic, ki ne presega treh mesecev v katerem koli šestmesečnem obdobju; odstavek 2 tega člena pa določa, da morajo državljani tretjih držav pri prečkanju zunanjih meja držav članic imeti vizum.

5 Člen 2 Vizumskega zakonika določa:

„Za namene te uredbe se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

1. ‚državljan tretje države' pomeni katero koli osebo, ki ni državljan Unije v smislu člena 17(1) Pogodbe;

2. ‚vizum' pomeni dovoljenje, ki ga izda država članica z namenom:

   (a) tranzita čez ozemlje ali načrtovanega bivanja na ozemlju držav članic, ki ne presega treh mesecev v katerem koli šestmesečnem obdobju od datuma prvega vstopa na ozemlje držav članic […]

[…]"

6 Člen 14(1) Vizumskega zakonika določa:

„1. Pri oddaji vloge za izdajo enotnega vizuma prosilec predloži:

(a) dokumente, v katerih je naveden namen potovanja;

[…]

(d) podatke, na podlagi katerih se lahko preveri namen prosilca, da bo zapustil ozemlje države članice pred potekom zaprošenega vizuma.“

7 Člen 21 Vizumskega zakonika določa:

„1. Pri obravnavi vloge za enotni vizum se preveri, ali prosilec izpolnjuje pogoje za vstop iz člena 5(1)(a), (c), (d) in (e) [Uredbe (ES) št. 562/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. marca 2006 o Zakoniku Skupnosti o pravilih, ki urejajo gibanje oseb prek meja (Zakonik o schengenskih mejah) (UL L 105, str. 1)], še posebej pa je treba preveriti, ali prosilec predstavlja tveganje nezakonitega priseljevanja ali tveganje za varnost držav članic in ali namerava prosilec zapustiti ozemlje držav članic pred datumom izteka zaprošenega vizuma.

2. Za vsako vlogo za izdajo vizuma se pregledajo podatki v VIS [vizumski informacijski sistem] v skladu s členoma 8(2) in 15 Uredbe [(ES) št. 767/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. julija 2008 o vizumskem informacijskem sistemu (VIS) in izmenjavi podatkov med državami članicami o vizumih za kratkoročno prebivanje (Uredba VIS) (UL L 218, str. 60)]. Države članice zagotovijo, da se v celoti uporabljajo vsa iskalna merila iz člena 15 Uredbe VIS, da bi se izognili neutemeljenim zavrnitvam in napačnim identifikacijam.

3. Pri preverjanju, ali prosilec izpolnjuje pogoje za vstop, konzulat preveri:

(a) da predložena potna listina ni lažna, ponarejena ali prenarejena;

(b) dokazila prosilca o namenu in pogojih načrtovanega bivanja in ali ima zadostna sredstva za preživljanje, tako za čas načrtovanega bivanja kot tudi za vrnitev v svojo matično državo ali državo stalnega prebivališča ali tranzit v tretjo državo, kjer bo zagotovo sprejet, oziroma ali bo lahko ta sredstva zakonito pridobil;

(c) ali je bil zanj razpisan ukrep v schengenskem informacijskem sistemu (SIS) zaradi zavrnitve vstopa;

(d) da prosilec ne predstavlja grožnje javnemu redu, notranji varnosti ali javnemu zdravju, kot je opredeljeno v členu 2(19) Zakonika o schengenskih mejah, ali mednarodnim odnosom katere koli države članice, zlasti če je bil razpisan ukrep v nacionalni zbirki podatkov držav članic za zavrnitev vstopa na isti podlagi;

(e) ali ima prosilec ustrezno in veljavno potovalno zdravstveno zavarovanje, če je primerno.

4. Po potrebi konzulat na podlagi trajanja predhodnih in načrtovanih bivanj preveri, ali prosilec ne presega najdaljšega trajanja dovoljenega bivanja na ozemlju držav članic, ne glede na morebitna zakonita bivanja na podlagi nacionalnih vizumov za dolgoročno bivanje ali dovoljenje za bivanje, ki ga je izdala druga država članica.

5. Sredstva za preživljanje se preverijo v skladu s trajanjem in namenom predvidenega bivanja ter ob upoštevanju povprečnih cen za prehrano in poceni namestitev v zadevni državi članici ali zadevnih državah članicah, kar se določi v znesku potrebnih sredstev za nastanitev, pomnoženem s številom dni bivanja; pri tem se uporabijo referenčni zneski, ki jih določijo države članice v skladu s členom 34(1)(c) Zakonika o schengenskih mejah. Dokazilo o plačilu stroškov in/ali dokazilo o zasebni nastanitvi lahko prav tako služi kot dokaz o zadostnih sredstvih za preživetje.

6. Pri preverjanju vloge za letališki tranzitni vizum preveri konzulat zlasti:

(a) da predložena potna listina ni lažna, ponarejena ali prenarejena;

(b) kraj odhoda in prihoda zadevnega državljana tretje države ter skladnost predvidenega načrta potovanja z letališkim tranzitom;

(c) dokazilo o nadaljnjem potovanju do končnega cilja.

7. Obravnava vloge temelji zlasti na verodostojnosti in zanesljivosti predloženih dokumentov ter resničnosti in zanesljivosti izjav prosilca.

8. Med obravnavo vloge lahko konzulati v utemeljenih primerih povabijo prosilca na razgovor in zahtevajo dodatne dokumente.

9. Predhodna zavrnitev vizuma ne pomeni avtomatične zavrnitve nove vloge. Nova vloga se preuči na podlagi vseh razpoložljivih informacij.“

8 Člen 34 Vizumskega zakonika določa:

„1. Vizum se razveljavi, če je očitno, da pogoji za izdajo vizuma ob izdaji le-tega niso bili izpolnjeni, zlasti če obstaja utemeljen razlog za domnevo, da je bil vizum pridobljen na goljufiv način. Vizum načeloma razveljavijo pristojni organi države članice, ki so ga izdali. Vizum lahko razveljavi pristojni organ druge države članice, v tem primeru pa se organ države članice, ki je izdal vizum, obvesti o takšni razveljavitvi.

2. Vizum se prekliče, če je očitno, da pogoji za izdajo niso več izpolnjeni. Vizum načeloma prekličejo pristojni organi države članice, ki so ga izdali. Vizum lahko prekliče pristojni organ druge države članice, v tem primeru pa se organ države članice, ki je izdal vizum, obvesti o takšnem preklicu.

3. Vizum se lahko prekliče na zahtevo imetnika vizuma. O takem preklicu se obvesti pristojni organ države članice, ki je izdal vizum.

4. Če imetnik vizuma na meji ne pokaže enega ali več spremnih dokumentov iz člena 14(3), ne pomeni, da se vizum avtomatično razveljavi ali prekliče.

5. Če je vizum razveljavljen ali preklican, se nanj odtisne žig ‚RAZVELJAVLJENO‘ ali ‚PREKLICANO‘, optično spremenljivi element vizumske nalepke, varnostni element ‚z učinkom skrite podobe‘ in beseda ‚vizum‘ pa se prečrtajo in tako uničijo.

6. Prosilec je o sklepu o razveljavitvi ali preklicu vizuma ter razlogih za to obveščen s pomočjo standardnega obrazca iz Priloge VI.

7. Imetnik vizuma, čigar vizum je bil razveljavljen ali preklican, se lahko pritoži, razen če je bil vizum v skladu z odstavkom 3 preklican na zahtevo imetnika vizuma. Pritožbe se vložijo zoper državo članico, ki je sprejela odločitev o razveljavitvi ali preklicu, v skladu z nacionalnim pravom te države članice. Države članice zagotovijo prosilcem informacije o postopku, v skladu s katerim je treba ravnati v primeru pritožbe, kakor je navedeno v Prilogi VI.

8. Informacije o razveljavljenem ali preklicanem vizumu se vnesejo v VIS v skladu s členom 13 Uredbe VIS.“

9 Iz člena 58(5) Vizumskega zakonika je razvidno, da se odstavka 6 in 7 člena 34 te uredbe uporabljata šele od 5. aprila 2011. Med 5. aprilom 2010, ko je začel veljati Vizumski zakonik, in 5. aprilom 2011 je točka 2.4 petega dela skupnih konzularnih navodil, naslovljenih na diplomatske in konzularne predstavnike (UL 2005, C 326, str. 1) ob zavrnitvi izdaje vizuma napotovala na pravna sredstva, ki jih določa nacionalno pravo pogodbenice.

Okvirni sklep 2002/946/PNZ

10 Člen 1(1) Okvirnega sklepa Sveta z dne 28. novembra 2002 o krepitvi kazenskega okvirja na področju preprečevanja nudenja pomoči pri nedovoljenem vstopu, tranzitu in prebivanju (2002/946/PNZ) določa, da vsaka država članica sprejme vse potrebne ukrepe, da zagotovi, da se kršitve, na katere se nanašata člena 1 in 2 Direktive Sveta 2002/90/ES z dne 28. novembra 2002 o opredelitvi pomoči pri nedovoljenem vstopu, tranzitu in prebivanju (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 64) kaznujejo z učinkovitimi, sorazmernimi in odvračilnimi kaznimi, ki lahko vodijo do izročitve.

11 V skladu s členom 4(1)(a) tega okvirnega sklepa vsaka država članica sprejme vse potrebne ukrepe, da zagotovi svojo sodno pristojnost v zvezi s kršitvami, ki so določene v členu 1(1) in ki so v celoti ali deloma storjene na njenem ozemlju.

12 Člen 7(1) tega okvirnega sklepa določa:

„Če je država članica obveščena o kršitvah iz člena 1(1), ki kršijo zakonodajo o vstopu in prebivanju tujcev druge države članice, slednjo o tem ustrezno obvesti.“

Direktiva 2002/90

13 Člen 1(1) Direktive 2002/90 določa:

„Vsaka država članica sprejme ustrezne sankcije za:

(a) vsako osebo, ki namenoma pomaga drugi osebi, ki ni državljan države članice, da vstopi ali v tranzitu prečka ozemlje države članice, pri čemer krši zakone te države o vstopu oziroma tranzitu tujcev;

(b) vsako osebo, ki zaradi dobička pomaga drugi osebi, ki ni državljan države članice, da prebiva na ozemlju države članice, pri čemer krši zakone te države o prebivanju tujcev.“

14 Iz člena 3 navedene direktive je razvidno, da vsaka država članica sprejme potrebne ukrepe za zagotovitev, da se kršitve iz členov 1 in 2 kaznujejo z učinkovitimi, sorazmernimi in odvračilnimi sankcijami.

Direktiva 2008/115/ES

15 Člen 3 Direktive 2008/115/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2008 o skupnih standardih in postopkih v državah članicah za vračanje nezakonito prebivajočih državljanov tretjih držav (UL L 348, str. 98) določa:

„Za namene te direktive se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

[…]

2 ‚nezakonito prebivanje‘ pomeni prisotnost državljana tretje države na ozemlju države članice, ki ne izpolnjuje ali ne izpolnjuje več pogojev za vstop iz člena 5 Zakonika o schengenskih mejah ali drugih pogojev za vstop, bivanje ali stalno prebivališče v tej državi članici;

[…]“

*Nacionalna ureditev*

16 Člen 4(1), točka 1, zakona o prebivanju, delu in integraciji tujcev na nemškem ozemlju (Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet, v nadaljevanju: Aufenthaltsgesetz) določa:

„Tujci potrebujejo za vstop in prebivanje na nemškem ozemlju dovoljenje za prebivanje, razen če je s pravom Evropske unije ali podzakonskim aktom določeno drugače ali če pravica do prebivanja izhaja iz Sporazuma z dne 12. septembra 1963 o pridružitvi med Evropsko gospodarsko skupnostjo in Turčijo (BGBl. 1964 II, str. 509) (Pridružitveni sporazum EGS-Turčija). Dovoljenja za prebivanje se izdajo kot

1. vizumi […]“

17 Člen 95Aufenthaltsgesetz glede sankcij določa:

„(1) Z zaporom do enega leta ali z denarno kaznijo se kaznuje, kdor

[…]

2. prebiva na nemškem ozemlju brez potrebnega dovoljenja za prebivanje na podlagi člena 4(1), prvi stavek, če

   a) ima izvršljivo obveznost zapustiti državo,

   b) mu ni bil postavljen rok za zapustitev države oziroma je ta potekel in

   c) njegova odstranitev ni bila odložena,

3. vstopi na nemško ozemlje v nasprotju s členom 14(1), točka 1 ali 2,

[…]

(6) V primerih iz odstavka 1, točki 2 in 3, se za dejanje brez potrebnega dovoljenja za prebivanje šteje dejanje na podlagi dovoljenja za prebivanje, ki je bilo pridobljeno z grožnjo, podkupovanjem ali koluzijo ali na podlagi navedbe neresničnih ali nepopolnih podatkov.“

18 Člen 96 Aufenthaltsgesetz z naslovom „Tihotapljenje tujcev“ določa:

„(1) Z zaporom do pet let ali z denarno kaznijo se kaznuje, kdor drugega napelje ali mu pomaga pri storitvi dejanja

1. iz člena 95(1), točka 3, ali (2), točka 1(a),

   a) za kar pridobi ali pričakuje korist, ali

   b) ponavlja tovrstna dejanja oziroma se njegova dejanja nanašajo na več tujcev, ali

2. iz člena 95(1), točka 1 ali 2, (1a) ali (2), točka 1(b) ali 2, za kar pridobi ali pričakuje premoženjsko korist.

(2) Z zaporom od šest mesecev do deset let se kaznuje, kdor stori dejanje iz odstavka 1

1. zaradi premoženjske koristi,

2. kot član hudodelske združbe, ustanovljene za trajno opravljanje takšnih dejanj,

[…]

(4) Odstavek 1, točki 1(a) in 2, odstavek 2, točke 1, 2 in 5, in odstavek 3 se uporabijo v primeru kršitve pravnih predpisov o vstopu in prebivanju tujcev na ozemlju držav članic Evropske unije ali schengenske države, če

1. kršitev ustreza dejanjem iz člena 95(1), točka 2 ali 3, ali (2), točka 1, in

2. storilec pomaga tujcu, ki ni državljan države članice Evropske unije ali druge države pogodbenice Sporazuma o Evropskem gospodarskem prostoru.

[…]“

19 Člen 97(2) Aufenthaltsgesetz z naslovom „Nezakonito tihotapljenje s smrtnim izidom; nezakonito tihotapljenje zaradi premoženjske koristi in v hudodelski združbi“ določa:

„Z zaporom od enega do deset let se kaznuje, kdor v primerih iz člena 96(1), tudi v povezavi s členom 96(4), kot član hudodelske združbe, ustanovljene za trajno opravljanje takšnih dejanj, dejanje stori zaradi premoženjske koristi.“

**Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje**

20 M. K. Vo, vietnamski državljan, je bil v Nemčiji preganjan v kazenskem postopku zaradi dejanj, povezanih s tihotapljenjem tujcev. Ta pregon se je končal tako, da ga je Landgericht Berlin obsodilo v zvezi s štirimi kaznivimi dejanji tihotapljenja tujcev, storjenimi zaradi premoženjske koristi in v okviru hudodelske združbe, in sicer na enotno zaporno kazen štirih let in treh mesecev.

21 Obtoženec je bil član vietnamskih hudodelskih združb, ki so vietnamskim državljanom pomagale nezakonito vstopiti v Nemčijo.

22 Ena od teh združb je delovala tako, da je veleposlaništvo Madžarske v Vietnamu prepričala, da so vietnamski državljani udeleženci turističnih potovanj v skupinah od 20 do 30 oseb, medtem ko je bil cilj pretihotapiti te ljudi na ozemlje Unije proti plačilu od 11.000 do 15.000 USD. Potovanja so bila prve dni navidezno opravljena po turističnem programu, nato pa so bile zadevne osebe po vnaprej pripravljenem načrtu prepeljane v različne ciljne države, predvsem v Nemčijo.

23 Druga združba je izkoristila dejstvo, da je Kraljevina Švedska vietnamskim državljanom dovolila prebivati na schengenskem območju nekaj mesecev, če so imeli delovne vizume, odobrene za obiranje jagod. Pri vlogi za izdajo vizuma je bilo pristojnim organom predstavljeno, da želijo prosilci delati. V resnici so ti vietnamski državljani po pridobitvi delovnega vizuma in takoj po prihodu na Švedsko odšli v Nemčijo. M. K. Vo je bil obtožen sodelovanja pri teh dejanjih, pri katerih je za svoje storitve prejel od 500 do 2 000 EUR za vsakokratno pomoč.

24 Nekateri od teh vietnamskih državljanov so bili odkriti na nemškem ozemlju, ko so tam iskali zaposlitev in nastanitev.

25 Landgericht Berlin je obtoženca spoznalo za krivega štirih kaznivih dejanj tihotapljenja tujcev, storjenih zaradi premoženjske koristi in v hudodelski združbi v smislu člena 97(2) Aufenthaltsgesetz v povezavi s členi 96(1), točka 1(a) in (b), 95(1), točka 3, 96(1), točka 2, in 95(1), točka 2, tega zakona.

26 To sodišče meni, da je pogoj za obstoj kaznivega dejanja to, da morajo tihotapljene osebe nezakonito vstopiti na ozemlje ali tam nezakonito prebivati. Dejstvo, da so te osebe formalno imele vizum, naj ne bi preprečevalo izreka sankcij tihotapcu ljudi, saj je goljufiva pridobitev dovoljenja za prebivanje na podlagi navajanja napačnih podatkov izenačena z ravnanjem, ko ne obstaja zahtevano dovoljenje za prebivanje.

27 Obtoženec je zoper obsodbo Landgericht Berlin vložil revizijo na Bundesgerichtshof, pri tem pa je navedel napačno uporabo materialnega prava brez kakršnega koli drugega pojasnila.

28 Predložitveno sodišče meni, da so pogoji iz člena 95(6) Aufenthaltsgesetz izpolnjeni, ker so osebe, ki jih je tihotapil, uslužbencem veleposlaništev Madžarske in Švedske namerno lagale, saj so navedle, da želijo vstopiti na schengensko območje zaradi turizma ali začasnega dela, čeprav so v resnici že od začetka nameravale oditi v Nemčijo, kar bi izključilo izdajo vizumov, ki so bili izdani le zato, ker so bili pristojni uslužbenci zapeljani v zmoto.

29 Bundesgerichtshof je v teh okoliščinah prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je treba člena 21 in 34 Uredbe [št. 810/2009], ki urejata izdajo in razveljavitev enotnega vizuma, razlagati tako, da nasprotujeta kaznivosti tihotapljenja tujcev, ki izhaja iz uporabe nacionalne zakonodaje, kadar tihotapljene osebe sicer imajo vizum, vendar pa so ga od pristojnih organov druge države članice pridobile na goljufiv način s prikrivanjem resničnega namena potovanja?“

## Nujni postopek

30 Bundesgerichtshof je predlagalo, naj se ta predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po nujnem postopku, določenem v členu 104b Poslovnika Sodišča.

31 To sodišče je predlog obrazložilo s tem, da je M. K. Vo, ki je bil obsojen na zaporno kazen štirih let in treh mesecev zaradi tihotapljenja tujcev, storjenega zaradi premoženjske koristi in v hudodelski združbi, v priporu neprekinjeno že od 1. januarja 2011, in če bo Sodišče na vprašanje za predhodno odločanje odgovorilo pritrdilno, M. K. Voja ne bo več mogoče kazensko preganjati, njegov pripor pa ne bo utemeljen.

32 Drugi senat Sodišča je na predlog sodnika poročevalca po opredelitvi generalne pravobranilke ugodil predlogu predložitvenega sodišča, naj se predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po nujnem postopku.

## Vprašanje za predhodno odločanje

33 Predložitveno sodišče z vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je člena 21 in 34 Vizumskega zakonika treba razlagati tako, da nasprotujeta temu, da je mogoče za tihotapljenje tujcev naložiti kazenske sankcije, če imajo tihotapljene osebe, ki so državljani tretjih držav, vizum, ki je bil pridobljen goljufivo tako, da so bili organi države članice, pristojni za izdajo, zapeljani v zmoto glede resničnega namena njihovega potovanja, ne da bi bil ta vizum predhodno razveljavljen.

34 Najprej je treba opozoriti, da spada sprejetje ukrepov glede prehajanja zunanjih meja ter postopkov in pogojev za izdajo vizumov s strani držav članic na podlagi Vizumskega zakonika v cilj postopne uvedbe območja svobode, varnosti in pravice v skladu s členom 67 PDEU.

35 Cilj Vizumskega zakonika je v skladu z njegovo uvodno izjavo 3 uvedba večplastnega sistema, ki je namenjen olajšanju zakonitega potovanja in boju proti nezakonitemu priseljevanju z nadaljnjim usklajevanjem nacionalne zakonodaje in postopkov izdaje vizumov na lokalnih konzularnih predstavništvih.

36 Namen usklajevanja, ki mu sledi ta zakonik, so vizumi za kratkoročno prebivanje na podlagi schengenskega pravnega reda.

37 Člen 21(1) Vizumskega zakonika določa, da pristojni konzulat pri obravnavi vloge za enotni vizum preveri, ali prosilec izpolnjuje pogoje za vstop iz člena 5(1)(a), (c), (d) in (e) Zakonika o schengenskih mejah, še posebej pa je treba preveriti, ali prosilec predstavlja nevarnost nezakonitega priseljevanja ali nevarnost za varnost držav članic in ali namerava zapustiti ozemlje držav članic pred iztekom zaprošenega vizuma.

38 V skladu s členom 34(1) Vizumskega zakonika se vizum, če obstaja utemeljen razlog za domnevo, da je bil pridobljen goljufivo, razveljavi. Vizum načeloma razveljavijo pristojni organi države članice, ki so ga izdali, vendar ga lahko razveljavi tudi pristojni organ druge države članice, organ države članice, ki je izdal vizum, pa se v takem primeru o tem obvesti.

39 Namen tega, da lahko vizume razveljavijo pristojni organi države članice, ki ni država članica, ki je vizume izdala, je rešitev položajev, v katerih je ob začetku potovanja vizum neveljaven ali neučinkovit zaradi goljufive pridobitve ali zato, ker pogoji za izdajo niso bili izpolnjeni.

40 Vendar čeprav je razveljavitev načeloma obvezna za organe države članice, ki je vizum izdala, pa je za organe druge države članice le možnost, kot kaže to, da je zakonodajalec Unije uporabil besedo „lahko“.

41 Zaradi te ugotovitve je treba preveriti, ali se lahko z nacionalnimi določbami, v skladu s katerimi je tihotapljenje tujcev kaznivo, kot bistvena elementa kaznivega dejanja upoštevata nedovoljen vstop in nedovoljeno prebivanje tihotapljenih oseb, ne da bi bili vizumi, ki so jim bili izdani, predhodno razveljavljeni.

42 Vizumski zakonik ureja pogoje za izdajo, razveljavitev ali preklic vizumov, ne vsebuje pa pravil o kazenskih sankcijah ob kršitvi teh pogojev. Vendar vsebuje obrazec vloge za izdajo vizuma iz Priloge 1 k Vizumskemu zakoniku rubriko, v kateri je prosilec obveščen, da lahko vsaka lažna izjava povzroči razveljavitev vizuma in kazenski pregon.

43 Poleg tega člena 1(1) in 4(1)(a) Okvirnega sporazuma 2002/946/PNZ ter člena 1(1) in 3 Direktive 2002/90 vsako državo članico zavezujejo, da sprejme potrebne ukrepe, da zagotovi, da se vse zadevne kršitve kaznujejo z učinkovitimi, sorazmernimi in odvračilnimi kaznimi, in da utemelji svojo pristojnost v zvezi s kršitvami, ki so v celoti ali deloma storjene na njenem ozemlju.

44 Iz prejšnjih točk je razvidno, da pravo Unije ne samo ne nasprotuje temu, da država članica kazensko preganja vsakogar, ki je državljanu tretje države v nasprotju z veljavnimi določbami namerno pomagal vstopiti na ozemlje te države članice, ampak tudi zadevni državi članici izrecno nalaga uvedbo takega pregona.

45 Države članice imajo tako dve obveznosti. Prva obveznost je, da ne smejo ravnati tako, da bi ovirale gibanje imetnikov vizumov, ne da bi bili ti pravilno razveljavljeni. Druga obveznost je, da morajo določiti in izvršiti učinkovite, sorazmerne in odvračilne sankcije proti storilcem dejanj iz Okvirnega sklepa 2002/946/PNZ in Direktive 2002/90, zlasti tihotapcem ljudi.

46 Ti obveznosti je treba spoštovati in tako določbam prava Unije zagotoviti polni učinek (glej v tem smislu sodbi z dne 9. marca 1978 v zadevi Simmenthal, 106/77, Recueil, str. 629, točka 24, in z dne 22. junija 2010 v združenih zadevah Melki in Abdeli, C-188/10 in C-189/10, ZOdl., str. I-5667, točka 43). Če je treba, morajo nacionalna sodišča poiskati rešitev za praktično skladnost v zvezi z določbami, katerih uporaba bi lahko ogrozila učinkovitost ali skladnost zakonodaje Unije.

47 Vendar kazenski postopek sam po sebi, ker lahko vključuje zaupnost preiskave in nujnost dejanj, ne more vedno biti usklajen z zahtevo, da so pristojni organi vizume prej razveljavili.

48 Glede na navedeno je treba na postavljeno vprašanje odgovoriti, da je treba člena 21 in 34 Uredbe št. 810/2009 razlagati tako, da ne nasprotujeta temu, da je v skladu z nacionalnimi določbami tihotapljenje tujcev kaznivo v primerih, v katerih imajo tihotapljene osebe, ki so državljani tretjih držav, vizum, ki so ga pridobile goljufivo tako, da so organe države članice, pristojne za izdajo, zapeljale v zmoto glede resničnega namena svojega potovanja, ne da bi bil ta vizum predhodno razveljavljen.

## Stroški

49 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (drugi senat) razsodilo:

**Člena 21 in 34 Uredbe (ES) št. 810/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. julija 2009 o vizumskem zakoniku Skupnosti (Vizumski zakonik) je treba razlagati tako, da ne nasprotujeta temu, da je v skladu z nacionalnimi določbami tihotapljenje tujcev kaznivo v primerih, v katerih imajo tihotapljene osebe, ki so državljani tretjih držav, vizum, ki so ga pridobile goljufivo tako, da so organe države članice, pristojne za izdajo, zapeljale v zmoto glede resničnega namena svojega potovanja, ne da bi bil ta vizum predhodno razveljavljen.**

Podpisi